

havde bevaret de gamle Navne „Fysici“ og „Distriktslæger“. Under Finanslovens første Behandling takkede jeg Justitsministeren, fordi han gjorde sit til at rense det danske Sprog, afskaffe fremmede Udtryk o. s. v., og ud fra dette Synspunkt kunde det maaske synes mærkeligt, at jeg vil bevare et Ord som „Fysikus“. Men jeg synes, at „Amtskredslæge“ er et Ord, der falder lidt vanskeligt i Munden; man kunde maaske i alt Fald nøjes med at kalde dem Amtslæger. Men Fysikus er nu en Gang et Ord, som har Hævd i det danske Sprog, og selv de ivrigste Sprogrenserere vil jo ikke afskaffe alle mulige fremmede Ord. Man kalder dog ikke en Assessor for en Bisidder, og man taler ogsaa om en Justitsminister og ikke om en Retfærdighedsminister. Saaledes er der mange forskellige fremmede Ord, som har Hævd i det danske Sprog, og jeg vilde sætte Pris paa, at man ogsaa bevarede Ordet Fysikus. Om der er nogen Grund til at forandre „Distriktslæge“ til „Kredslæge“, kan ogsaa være Tvivl underkastet, navnlig da man her i København har Kredslæger, som er en anden Slags Læger end de Kredslæger, der paatænkes indført ved dette Lovforslag. Hvis Lovforslaget vedtages i den Skikkelse, hvori det er forelagt, vil der altsaa blive to Slags Kredslæger her i Landet. Men det er selvfølgelig en ganske uvæsentlig Ting, om man kalder dem det ene eller det andet.

Den ærede første Taler (Kierkegaard) mente, det vilde være mere hensigtsmæssigt, at det statistiske Materiale blev bearbejdet i Sundhedsstyrelsens statistiske Kontor fremfor, som foreslaaet i Lovforslaget, af Amtskredslægen. Jeg tror, at det i Virkeligheden er fuldt saa hensigtsmæssigt, at det bliver Amtskredslægen eller Fysikus, hvad man vil kalde ham, der bearbejder det, fordi han paa mange Punkter har lettere ved at forstaa dette Materiale. Han har det lokale Kendskab og kan maaske derigennem lettere forstaa det, og han kan lettere, hvis der er noget, han er i Tvivl om, indhente Oplysninger hos vedkommende Kredslæge, end Sundhedsstyrelsens statistiske Kontor kan. Jeg betragter derfor i Virkeligheden ogsaa dette som en Fordel, at det er Amtskredslægen, der skal bearbejde det statistiske Materiale.

Hvor mange Kredse der skal være i Landet, kan der naturligvis ogsaa diskuteres om. Her er nu foreslaaet en Maksimalgrænse af 80. Hvorvidt dette Antal

i det lange Løb vil vise sig at være tilstrækkeligt, er maaske Tvivl underkastet, men i saa Fald er der ikke andet for end at gaa til Lovgivningsmagten og faa oprettet flere Kredse.

Et lille Spørgsmaal, som ikke er blevet afgjort ved dette Lovforslag, er, hvem der skal deltage i Apoteksvisitatserne, om det skal være Kredslægen eller Amtskredslægen. Maaske var det rigtigst, at det blev fastslaaet i Loven, at det skal være Amtskredslægen.

I øvrigt har jeg ikke meget at bemærke til selve Lovforslaget, og det er jo heller ikke saa underligt, da jeg som Medlem af baade Medicinalkommissionen og Sundhedsstyrelsen har været med til at udarbejde det. Jeg har altsaa paa andre Steder haft Lejlighed til at fremsætte mine Anskuelser, og der er ogsaa i nogen Maade blevet taget Hensyn til dem. Jeg tror, at hvis Loven gennemføres i Overensstemmelse med det her foreliggende Lovforslag, vil den gøre overordentlig megen Gavn. Jeg tror, Befolkningen vil være glad ved at faa saadanne hygiejniske Raadgivere og Vejledere, som den faar herigennem. Naar den ærede sidste Taler (Sigvald Olsen) mente, at disse Læger ikke blev stillet ganske uafhængigt af Befolkningen, kunde medføre, at de undertiden i deres Syn paa forskellige Sager blev noget hildede, saa har han maaske Ret heri, og ogsaa af den Grund vilde jeg have betragtet det som heldigere, hvis vi havde faaet fuldt lønnede Embedslæger. Saadanne Konflikttilfælde, hvor Lægens private økonomiske Interesser er i høj Grad truede, hvis han træffer en eller anden bestemt Afgørelse, kan jo tænkes, og Lægerne er, som det ærede Medlem sagde, heller ikke mere end Mennesker; de kunde maaske ogsaa staa noget friere, hvis de var fuldt lønnede Embedsmænd. Men i Virkeligheden bliver de jo dog efter dette Lovforslag betydeligt bedre stillet, end de er i Øjeblikket, og det glædede mig at høre, at den ærede første Taler (Kierkegaard) udtalte sig uforbeholdt om de slette økonomiske Kaar, Embedslægerne har i dette Øjeblik. For det tror jeg, enhver vil indrømme, at de Lønninger, der i Øjeblikket gives Embedslægerne, er overordentlig slette i Sammenligning med det Arbejde, der kan paalægges dem. De har jo Gang efter Gang søgt at faa deres Lønninger forbedret, men det er ikke lykkedes. Jeg betragter ikke de Lønninger, der her foreslaas, som overordentlig svimlende og vilde have sat